

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redaktie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redaktie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 6,— per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

De dierbaarheid van Jezus

U dan, die gelooft, is Hij dierbaar.

1 Petr. 2 : 7a

Vele puriteinse predikers in Engeland en Schotland oudtijds hadden een goede gewoonte, om n.l. aan het einde van de dienst in korte woorden samen te vatten wat zij in hun predikatie gezegd hadden.

In sommige door hen uitgegeven predikaties kan men dat nog opmerken. Men zou dat kunnen noemen de peroratie van het woord, dat zij gesproken hadden. Zulk een peroratie zouden we ook het woord van onze tekst kunnen noemen.

Immers Petrus schrijft hier aan de gelovigen **n de verstrooiing, en dan handelt hij hier over het fundament der zaligheid, dat is Christus alleen.** Hij vergelijkt Hem met een steen, een hoeksteen, waarop het ganse gebouw wordt opgetrokken, tot een geestelijk huis, tot een woonstede Gods in de Geest. Echter niet allen achten en begeren Jezus als de grond hunner zaligheid. Ze hebben bij wijze van spreken deze steen aanschouwd en tenslotte Hem weggeworpen. Daarom lezen we hier de woorden, die Petrus aanhaalt uit Psalm 118: „De steen, die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks en een steen des aanstoets en een rots der ergernis”.

En nu maakt de apostel de tegenstelling tussen degenen, die Hem verwerpen, en die Hem door geloof aannemen en voor wie Hij is de uiterste hoeksteen van het gebouw hunner hoop. Die Hem verwerpen, n.l. ongehoorzamen, waartoe zij ook gezet zijn. Die zich aan de hoeksteen stoten, die zich stoten aan de fundamentele waarheid: genade vastgelegd in de eeuwige verkiezing.

Maar daar tegenover spreekt hij hen aan, die Hem als hun hoogste goed, als hun enige rotssteen en fundament hunner zaligheid leerden omhelzen: **U dan, die gelooft, is Hij dierbaar, d.i. kostelijk, n.l. die gelovig op Hem rust, in Hem waarlijk gelooft met zijn hart en daarom met volkomen vertrouwen aan Hem zich overgeeft onder alle omstandigheden, en hoe het ook ga, dat hij zijn enige hoop stelt op Hem alleen en weet met Hem niet beschaamd uit te komen.**

Dit geloof nu onderstelt een krachtige overtuiging van zonde. Vervolgens: het geloof is niet aller, daarom alleen zij, die geroepen zijn uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, deze toch hebben ontvangen de Geest des geloofs. In het gewone leven is het zo, dat we ergens een oog voor moeten hebben, zullen we het voorwerp onzer beschouwing naar waarde schatten en waarderen.

Welnu, Christus Jezus is de uiterste Hoeksteen, twee muren rusten op zulk een steen en zijn in deze steen verenigd, n.l. Joden en heidenen,

Oud en Nieuw Testament, de wet en haar overtreders, doch bovenal God en de zondaar, maar ook de gelovigen onderling.

Jezus is dierbaar voor Zijn volk, als ze Hem zien door het oog des geloofs, zoals Hij het grote werk der zaligheid voor de tijden der eeuwen op Zich nam, dus in Zijn borgstelling: „Zie Ik kom, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen”.

Daarin toch worden de deugden Gods opgeleuisterd. Hier vindt ook een wonderlijke vereniging plaats van de Goddelijke eigenschappen. Want:

**Gerechtigheid hield aan om straf,
Genade dong om vrijgeleide.**
Hier trad de wijsheid tussenbeide,
Die ze allebei voldoening gaf.

Vervolgens zoals Jezus de losprijs heeft betaald in de volheid des tijds, in de gangen van Zijn bloed en lijden, in de gangen van Zijn vernedering, zoals Hij een dubbele gehoorzaamheid heeft aangebracht en daardoor Zijn volk gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed.

Ja, Hij heeft ze van de dienstbaarheid der verderfenis vrijgekocht ten eeuwigen leven.

Ja, dierbaar is Jezus, zoals Hij is opgestaan en de kluisters van dood, graf en hel verbroken heeft. Maar nu ook opgevaren is, zittende aan Gods rechterhand om Israël te geven bekering en vergeving van ongerechtigheden. Jezus is dierbaar voor het geloof in het werk, dat Hij voor hen gedaan heeft, maar ook in hetgeen Hij nog steeds voor hen doet.

Immers, Hij is de grote Tussentreder en Voorbidder in de troon van God. Niet alleen, dat Hij Zijn volk draagt op Zijn Middelaarshart en hun zaak op grond van Zijn verdienste bepleit voor het aangezicht des Vaders, maar in al hun zonden, noden en ellenden draagt Hij hen voor als een medelijdende Hogepriester, waarom Johannes getuigt: „Kinderkens, indien wij gezondigd hebben, wij hebben een Voorspraak bij de Vader”.

Want wie zijn ze voor wie Jezus dierbaar is en wie blijven ze in zichzelf? Een wankelend riet. Want waar dit geloof gewrocht is, daar is het niet altijd werkzaam en levendig.

Echter, waar Christus een gestalte krijgt in de ziel, door het geloof, daar leert deze alle leunstocken des verderfs weg te werpen en met zijn werken uit een verbroken werkverbond om te komen.

En zulk een volk, gans hulpeloos tot Hem gevloten, zal Hij ten redder zijn. Zo toch leren zij sterven aan zichzelf, opdat het leven en de kracht van Christus in hen wone.

VAN DE ADMINISTRATIE

Nadat wij een herinneringskaart hadden verzonden aan de abonné's, die het abonnementsgeld van de 3e jaargang nog niet betaalden, hebben velen gereageerd en spontaan het verschuldigde bedrag gezonden. Wij hebben goede moed, dat weinig kwitanties per P.T.T. behoeven te worden aangeboden. Hartelijk dank voor de medewerking. Hadden wij aanvankelijk gesteld 1 okt. voor het voldoen van het abonnementsgeld, deze datum zullen wij verlengen tot 1 nov. a.s., aangezien de herinneringskaarten ook later werden verzonden dan gedacht was. Ook een woord van dank voor de extraatjes, die weer werden ontvangen, die wij zo nodig hebben, daar wij steeds onnodige hoge portokosten hebben. In totaal mochten wij weer ontvangen sinds de laatste verantwoording (12-9) f 181,50. Wie verblijdt ons thans? Ons gironummer is 704350 t.n.v. de adm. Bewaar het Pand, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d. L.

Van de redaktie

Op de laatste vergadering van de commissie van redaktie is weer gesproken over andere uitgaven.

In beginsel is besloten de artikelen van Ds. Kok over de Pelgrimsreis is voor jongen oud in boekvorm te laten drukken. De voorbereidingen hiervoor werden al getroffen in de hoop, dat het boek spoedig nadat het laatste artikel in ons blad is opgenomen, kan verschijnen. Wie dit nog niet heeft gedaan kan zich alsnog bij mij opgeven voor één of meer exemplaren.

De wenselijkheid is duidelijk naar voren gekomen om tot de uitgave van preken over te gaan. We willen daarom de mogelijkheid onderzoeken voor de uitgave van een boek met een aantal preken van onze predikanten. Als dit door kan gaan, kan later overwogen worden een vervolgband uit te geven. Op deze wijze wordt het financieel risico tot een minimum beperkt. Ook hiervoor kan men zich bij mij opgeven.

Het deed ons goed van de administrateur te horen, dat velen alsnog hun abonnementsgeld hebben betaald. We nemen aan, dat bij hen, die dit nog niet deden, meersprake is van een gemakkelijk verzuim dan van enige onwil. Daarom hopen we, dat ook de laatste abonné's spoedig tot betaling zullen overgaan. Mogen we daarop rekenen?

B.

Zo leren zij afzien van het schepsel, opdat hun roem en hoop alleen zij in Hem. Zo alleen is Jezus hen dierbaar en kostelijk, hier door het geloof en straks in zalig aanschouwen.

Hier zijn het de voorsmaken, de eerstelingen. Straks de volle verzadiging aan Gods rechterhand eeuwiglijk en altoos. Ja, dan is het geloof overgegaan in het zalig aanschouwen van God en het Lam om in nooit gestoorde zaligheid Hem te lieven en te loven, Die hun ziel zo dierbaar is.

U dan, die gelooft, op dat waar zaligmakend geloof komt het aan voor ons allen en een ieder persoonlijk. En daarom mogen we dit vaststellen: Gij, die voorgeeft te geloven en nooit van Zijn macht en kracht ontvangen hebt, om in Hem te geloven, ge mist dat ge-

loof, dat Jezus boven alles dierbaar acht. Het is een geloof zonder kracht, een geloof van eigen vinding, waardoor wij niets voortbrengen dan dode werken.

Gelijk Hij toch als de grote Overwinnaar uit dood en graf is opgestaan, zo is Hij ook de Machtige om diezelfde kracht te verheerlijken in het levend maken van een midden in de dood liggend zondaar, naar het woord van Efeze 1 : 19 en 2: „En welke de uitnemendheid der grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem heeft gezet aan Zijn rechterhand in de hemel”.

Alle macht om te geloven missen we ten enenmale.

We kunnen wel vloeken, maar niet bidden; we kunnen wel twijfelen, maar niet geloven.

De bij Gods volk bekende en geliefde Ralph Erskine zegt hiervan: „Het geloof, dat nooit macht gehad heeft u voor de zonde te bewaren, zal nooit macht hebben u te bewaren voor de hel. Het geloof, dat nooit macht gehad heeft u te leiden tot gehoorzaamheid, zal nooit macht hebben u te leiden tot de heerlijkheid. Het geloof, dat nooit macht gehad heeft u van uzelf af te brengen tot Christus, zal nooit macht hebben om u te brengen van de aarde in de hemel”.

Zijt gij reeds, lezer! uit de duisternis van uw natuurstaat gebracht tot Gods wonderbaar licht, van satan tot God, van slavernij tot vrijheid, van de boeien der wet tot de vrijmaking des Evangelies?

Van Jakob wordt gezegd, dat hij in zijn kracht zich vorstelijk gedroeg met God en Hem overmocht; hij weende en smeekte Hem.

Kent gij dat worstelen en smeken? Hebt gewel eens door het geloof zulk een greep op Hem gedaan, dat ge zeldet: „Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent”?

Dit toch zijn de ondervindingen van Gods levend gemaakt volk. Het doet hen afzien van zichzelf, van eigen kracht en waardigheid, om in al hun zielsellende uitgedreven te worden tot Hem. Want:

Eigen krachten te verachten,
Wordt in Jezus' school geleerd.

Zo leren ze afzien van het schepsel, opdat al hun roem en hoop alleen zij in Hem. Zo alleen is Jezus hen dierbaar, hier voor het geloof, straks tot zalig aanschouwen van Hem, Die het leven is van hun leven en de kracht van hun kracht.

De Heere in Zijn ontfermende goedheid heilige dit aan onze zielen.

S.

S.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

66.

Het is Hoop vanuit het Woord duidelijk geworden, dat hij zijn leven had te beteren. Maar dat is ten opzichte van de verdorvenheid des mensen ten enenmale onmogelijk. Hoe zou een mens, die gans verdorven en verdoemelijk is in Adam, zich kunnen bekeeren? Wij zijn in hem onverbeterlijke zondaren. En toch zegt de Schrift: „Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden”. Hier staat het op de voorgrond, het is in de eerste plaats noodzakelijk.

Denkende vanuit Gods genade is het mogelijk, dat de mens zich gaat beteren in zijn redelijk en zedelijk leven. Uit kracht van de ingeschapen Godskennis wordt hij in zijn geweten daartoe opgewekt vanuit het Woord en door de werkingen van de Heilige Geest aangespoord. Hier komt de zondaar dan ook in aanraking met de Goddelijke autoriteit van het Woord, en dat is van grote betekenis.

„Daarom o koning”, sprak Daniël, „laat mijn raad u behagen en breek uw zonden af door gerechtigheid, en uw ongerechtigheden door genade te bewijzen aan de ellendigen, of er verlenging van uw vrede mocht wezen”. Lang heeft de Geest des Heeren getwist met de eerste wereld om de slechtigheden te verlaten en te treden op de weg des verstands, maar de vermaningen des Heeren werden in de wind geslagen. Men ging er zelfs met meer afkerigheid tegen in.

Maar tot roem van Gods genade begon Hoop zijn leven te beteren. „Ik dacht”, zo sprak hij tot de Pelgrim, „dat ik moest beproeven mijn leven te beteren en dat ik anders zeker verloren zou gaan”.

Op de vraag: „En hebt gij ook beproefd u te beteren?” heeft Hoop volmondig „ja” gezegd. En dan gaat hij dat omschrijven. „Ik vlood niet slechts mijn zonden, maar ook de zondige gezelschappen en legde mij toe op het vervullen mijner godsdienstplichten, zoals bidden, lezen, wenen over de zonde, over de Waarheid spreken met mijn burens, enz. Al die dingen deed ik, en nog vele andere, te veel om hier op te noemen”.

In dat alles nu is Hoop prijzenswaardig. Naar het woord van de Heere Jezus was de rijke jongeling in zijn zedelijk leven een beminnswaardig mens. En daar wij een redelijke godsdienst hebben, zijn wij het als redelijke schepselen verplicht ons zedelijk leven biddende en wenende te beteren.

Maar nu heeft het veeltijds plaats, dat men in

die verbeteringen blijft staan. Hoop dacht zelfs voor enige tijd, dat het met hem in orde was, zodat hij de noodzakelijkheid van de waarachtige bekering uit het oog verloor. Uit gebrek aan geestelijke kennis blijft men dan staan in de verbetering van het zedelijke en godsdienstige leven. Hoop dacht toen, dat het met hem in orde was. En wordt men in die verbeteringen opgebouwd door anderen, dan is het nog al erger. U kunt er zeker van zijn, dat wij het nodig hebben vanuit het Woord door Gods Geest ontdekt en ontgrond te worden. Anders komen wij met al onze godsdienst niet verder dan in een verbeteringsgesticht.

Hoop werd door zijn vroegere bekommernis weer overvallen, want zijn innerlijke verhouding tegenover God was met al zijn verbeteringen niet in orde gekomen. Hij had het huis van zijn verwachting voor de eeuwigheid op een zandgrond gebouwd en daarvan moest hij afgebracht worden.

Gesteld onder de majesteit van Gods rechtvaardigheid, moest hij dit scherpe en ontdekkende woord: „Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed”, beamen. Met het kleed van zedelijke gerechtigheid kunnen wij in het gericht van Gods wrekende gerechtigheid niet bestaan.

Maar desniettemin hebben wij deze ontdekking als een zegen van Gods genade aan te merken. Want hier worden wij door de Heere niet nodeloos ter neder geslagen. Zal Christus in Zijn gezegende offerande ons ooit recht dierbaar worden, dan moeten wij eerst met onze zedelijke gerechtigheid vergaan. De Schrift leert ons, „dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”. En: „Wanneer gij zult gedaan hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: Wij zijn onnutte dienstknechten, want wij hebben maar gedaan hetgeen wij schuldig waren te doen”. Daar zit dus niet de minste verdienstelijkheid in tot grond voor de eeuwigheid.

Vanuit deze les sprak Hoop tot zichzelf: „Indien al mijn gerechtigheid verwerpelijk is in Gods oog; indien door de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd kan worden; en indien al ons pogen om ons bij God aangenaam te maken vruchteloos is, dan is het een dwaasheid door eigen werken de hemel te willen verdienen. Ook bedacht ik: Als iemand honderd gulden schuldig is aan zijn winkelier, dan vermindert hij de schuld met geen enkele penning,

al betaalt hij ook van heden af al wat hij koopt, zolang die oude schuld blijft staan. Ja, de schuldeiser zou hem zelfs in de gevangenis kunnen werpen, totdat hij alle schuld zou betaald hebben”.

Op de vraag van de Pelgrim: „En hoe paste gij dat-toe op uzelf?” werd door Hoop geantwoord: „Wel, ik dacht zo bij mijzelf: Ik heb door al mijn zonden een grote schuld in Gods boek, en dat ik mij nu verbeter, zal die schuld niet uitdelgen. Daarom moet ik toch te gronde gaan, ondanks al mijn tegenwoordige verbeteringen. Hoe zou ik nu verlost worden van de verdoemenis, in gevaar waarvan ik mijzelf door mijn vroegere overtredingen gebracht had?”

„Een zeer juiste toepassing”, merkt de Pelgrim op, „maar ga voort”. En dat deed Hoop. „Iets anders”, zo sprak hij, „dat mij verontrustte, zelfs sinds mijn laatste verbeteringen, was, dat wanneer ik nauwkeurig acht geef op het beste, dat ik doe, ik nog altijd zonde zie, nieuwe zonden, die zich vermengen met mijn beste daden; zodat ik nu genoodzaakt ben te besluiten dat, niettegenstaande mijn vroegere ingenomenheid met mijzelf en mijn plichten, ik in één dag genoeg zonde gedaan heb om ter helle te moeten gaan, al ware mijn vroeger leven geheel vlekkeloos geweest”.

Al zuchtende in deze banden werd de weg voor Hoop geopend er uit te spreken met Getrouw, die beleidvol met hem wist te handelen. „Wanneer”, zo sprak hij, „het zalig worden onzerzijds een verloren zaak is, zodat de schuld van dag tot dag groter wordt, moet het bij een Ander gezocht worden”. En dat stemde Hoop toe, het zal alleen door de gerechtigheid van een Ander kunnen, waarvan Getrouw de geestelijke kennis bekomen had in zijn hart.

Heilbegerig luisterde Hoop toen hij zeide, dat het de Heere Jezus was, Die gezeten is aan de rechterhand des Allerhoogsten, en dat hij door Hem gerechtvaardigd moest worden, door te vertrouwen op hetgeen Hij Zelf in de dagen Zijns vleses gedaan en geleden heeft, toen Hij gehangen werd aan het hout.

Daarop vroeg ik hem hoe het mogelijk was, dat door de rechtvaardigheid van Die ene, andere mensen voor God gerechtvaardigd konden worden. En daarop gaf hij mij ten antwoord, dat deze Mens ook waarachtig God was en dat Hij de smadelijke dood des kruises was gestorven, niet voor Zijn eigen zonde, maar om mijn zonde te verzoenen en — dat Zijn werk mij zou toegerekend worden, indien ik in Hem geloofde.

Zo zeker als wij door de toerekening van Adams ongerechtigheid gans verdorven en verdoemelijk zijn, kunnen wij alleen door de toerekening van de borggerechtigheid, die is opgebracht door Christus, de Zoon Gods, zalig worden

N

R. Kok

45 Naar de Catechisatie

DE SCHEPPING (vervolg)

De schepping der engelen.

Het woord „engel” betekent naar het griekse woord „angelos”: bode of gezant. Zij dragen in de Schrift ook namen als: kinderen Gods, morgensterren, wachters, geesten.

Het zijn: „Gedienstige geesten, die tot de dienst uitgezonden worden om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen”. Hebr. 1 : 14. De engelen zijn dus geesten, onstoffelijke schepselen. Wanneer zij tot Abraham kwamen als „mannen”, blijkt, dat zij tijdelijk een lichaam kunnen aannemen. Zij zijn met verstand en wil geschapen. We lezen ook van de „talen der engelen”. 1 Kor. 13 : 1.

Wij moeten aannemen, dat zij op de eerste dag geschapen zijn en wel volgens Job 38 : 6 en 7: „Toen de aarde nederzonk op haar grondvesten, toen zongen de morgensterren al te samen vrolijk en de kinderen Gods juichten”. Met deze „morgensterren” en „kinderen Gods” kunnen niet anders bedoeld worden dan de engelen.

Onder Israël waren het de Sadduceën, die het

bestaan der engelen loochenden, gelijk nu de modernen.

De engelen zijn in een andere verhouding geschapen dan de mens. Zij zijn individueel geschapen, zonder levensverband met elkander, en allen tegelijk. Bij hen is er dus geen sprake van geboorte en verbondsverhouding, zoals bij de mens. Want Adam was het vertegenwoordigend hoofd van het menselijk geslacht. Wel zijn er soorten, rangen en standen onder de engelen. We lezen van: aartsengelen o.a. Michaël, serafijnen, cherubim, overheden, troenen, heerschappijen en machten.

Er is een deel der engelen van God afgevalen. We lezen in de brief van Judas vers 6: „En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder de duisternis bewaard”. Hieruit kunnen we afleiden, dat aan de engelen ook een proefgebed gegeven was. De gevallen engelen zijn duivelen geworden. Voor hen was geen verlossing mogelijk. Vooreerst, omdat zij niet door verleiding gezondigd hebben en ten tweede omdat zij niet verbondsgewijze geschapen zijn zoals we reeds opmerkten: één voor allen.

Voor hen kon dus niet één middelaar optreden. Iedere gevallen engel zou dus voor zichzelf een middelaar nodig hebben gehad.

Waar zouden al die middelaars vandaan moeten gekomen zijn? Hebr. 2 : 16: „Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan”.

Dit moet Gods kind wel tot aanbidding stemmen! Hoe heeft God in Zijn aanbiddelijke wijsheid het zo beschikt, dat voor al Zijn volk één Middelaar kon optreden, bij Wie God hulp besteld had. Ps. 89.

„Want daar is één God, daar is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus”. 1 Tim. 2 : 5.

Het werk der engelen bestaat in „dienen”. Het zijn: „gedienstige geesten”.

„Looft de Heere, Zijn engelen, gij krachtige helden, die Zijn woord doet, gehoorzamende de stem Zijns Woords”. Ps. 103 : 20.

Onze catechismus stelt het dienen der engelen (zondag 49) als voorbeeld: „Opdat also een iegelijk zijn ambt en beroep zo gewilliglijk en getrouwelijk moge bedienen en uitvoeren als de engelen in de hemel doen”.

Zij dienen God dag en nacht, Openb. 4 : 8. Zij dienen Christus. Dit blijkt bij de heilsfeiten. Zij voeren de oordelen Gods uit. Openb. 7. Zij dienen de uitverkorenen, door hen te bewaren, te verzorgen (Elia) en te leiden. Gods kinderen hebben ieder voor zich geen z.g.n. „beschermengel”, zoals de roomse kerk leert. De engelen beschikken over een zeer grote macht. Maar, vergeten we daarbij niet, dat onder de toelating Gods ook de duivel grote macht heeft. Christus noemt hem: de overste dezer wereld. Zie ook Efeze 6.

Hoe noodzakelijk is het, van onder die vreselijke macht van satan en van de zonde verlost te worden! Dat Gods Geest onze blinde zielsogen opene om dit te verstaan en te beleven. En dat de Heere Zijn volk doe wakende zijn tegen de listige omleidingen van de duivel, ja, aan te doen de gehele wapenrusting Gods! Urk

H. van Leeuwen

wegen dan de ander, maar hier troffen wij het wel heel moeilijk aan, hoewel wij vernomen hadden dat deze vrouw toestanden besprak welke ook door Gods volk ervaren worden. Toen wij er aanvankelijk niet in slaagden, hebben wij, om haar uit te lokken, voorgesteld hoe de Heere meestal werkt in het trekken en lokken van zondaren en hoe die mens gesteld is, die met God en zichzelf te doen krijgt. Toen wij, al verder pratende, de noodzakelijkheid van een Verlosser voorstelden, zei deze vrouw, die door sommigen als een „aardig mens” was bestempeld: „Ga maar niet verder man, want daar heb ik geen kennis aan”. Mijn ambtsbroeder keek mij van terzijde eens aan en ik zag de teleurstelling op zijn gezicht. Ik wist niet anders te doen dan om heel eenvoudig te vragen: wel vrouw, waar hebt u dan wel kennis aan? Daarop vertelde zij ons het volgende:

Zij was al jaren geleden hier komen wonen, en ging in haar vorige woonplaats wel naar de kerk, maar daar werd de waarheid zeer gemakkelijk voorgesteld.

Zij kwam hier, door middel van een buurvrouw, onder het gehoor van een getrouw leraar die dood en leven verkondigde, en reeds jaren is opgenomen in de triomferende kerk, wiens prediking veel indruk op haar maakte, en waar zij zich zeer getrouw onder begaf, en ook spoedig omgang kreeg met sommigen, waarvan wij mogen geloven, die door de Heere zijn aangezien en opgezocht. Onder de prediking en deze omgang bemerkte zij, dat het leven zoals zij zich bevond te zijn, niet goed en niet naar des Heeren Woord was, maar dat een mens tot God bekeerd moet worden zal het wel zijn, en daarom ging zij zeer getrouw de godsdienstplichten waarnemen en onder het volk verkeren. Op zichzelf is hier niets tegen maar gebiedende eis. In haar spreken haalde zij veel uitspraken van die leraar aan, als mede van sommige godvrezenden, maar het bleef aldoor: „Zo zal het moeten wezen”. Er kwam niets van het persoonlijke werk naar voren. Wij bemerkten een vasthouden en steunen op andermans woorden, zonder persoonlijke beleving daarvan. En daar dit al vele jaren geleden is, bleek er geen toename te zijn en lag alles nog zo als toen zij maar kort onder de prediking van die leraar opging. Na het gehoorde wezen wij op de noodzakelijkheid van zelfonderzoek. Dit kan een beslag zijn onder de waarheid, want heimelijk klampte deze vrouw zich vast aan dingen die geen vastigheid zijn. Een mens kan een overtuiging hebben die zwaar en moeilijk is, en een verandering in zijn leven teweeg brengt, hij kan van onverschillig een net kerkmens worden, en bekeerd worden van de kroeg naar de kerk, en met dat al inwendig dezelfde blijven. Vroom voortleven jaar in jaar uit, en een verandering aanzien als de vernieuwing des harten en menen op de goede weg te zijn, en dan soms ook nog door mensen die het beter kunnen weten worden gesteund, zodat men zo zijnde wel gebruik durft te maken van het Heilig Avondmaal, menende een Goddelijk recht daartoe te hebben, zonder enige kennis van die gezegende Heere Jezus, Die dit heeft ingesteld voor Zijn volk, hetwelk ons ook hier duidelijk bleek. Ook deze vrouw hield zich staande met uitspraken van de leraar door telkens te herhalen: „dit en dat heb ik eens horen zeggen”. Het viel niet mee om haar te overtuigen dat de woorden der godzaligen wel zeer nuttig kunnen zijn voor de medemens, maar de beleving blijft een persoonlijke zaak.

De Psalmddichter zingt: „Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord”. Die man had God nodig en kon spreken van een Godsontmoeting en waar het een oprecht werk is, daar is het om God te doen, dan heeft dat volk geen rust met al de uitspraken van anderen, hoe goed ook bedoeld, maar dan worden zij uitgedreven naar het verborgene en komen op de rechte plaats als een zondaar, die de minste weldaad verbeurd heeft, en als een onwaardige, die zich verfoeit voor het hoogste Wezen. Dat is zo'n kostelijke plaats, waar niemand van nature zin heeft.

Deze woorden werden wel aangehoord, maar wij konden zo merken dat dit klanken waren die zij wel meer gehoord had, maar waaraan zij geen kennis had. We hebben haar voorgesteld, dat hetgeen zij ons verteld had, toch geen grond kan wezen waarop wij bouwen kunnen,

want hoeveel mensen zijn er, die in hun leven een omkering hebben gehad en uitwendig anders zijn gaan leven, maar inwendig dezelfde zijn gebleven, en daarbij heimelijk menen dat het nu wel goed met hen staat, want hoewel een zeker beslag van de waarheid op u gekomen is, wat is er verder gebeurd? Uit hetgeen u ons vertelde kunnen we toch niet opmaken dat deze dingen geleid hebben tot een verbreking en bukken onder God als een verloren zondares. Daar zal toch wat van gekend moeten worden, en dat is toch de gang waardoor de mens krijgt uit te zien naar de Verlosser, en als deze dingen niet gekend worden, waar bouwt u dan uw hoop op?

Ja man, uit mijn eigen heb ik nooit naar zo'n zware waarheid gezocht, dus dat moet toch van God zijn, dat ik daaronder terecht kwam, dat is Gods werk.

Vrouw, merk nu goed op, er zijn mensen die de zuivere waarheid nalopen, en niet graag één keer overslaan, die algemeen overtuigd zijn, dat het hun plicht is zich getrouw onder Gods Woord te begeven, en ernstig zijn in hun levenswandel, en nochtans niet weten van bijzondere bemoeienissen van God, en zo voortleven en sterven zonder dat er iets van het bijzondere genadewerk is geopenbaard.

Er is een onderscheid tussen algemeen en bijzonder werk. Daarom vrouw, is het zo nodig, dat we het eens onderzoeken of deze dingen door Gods Geest gewerkt zijn op deze wijze, dat God rechtvaardig is en wij doemschuldige schepselen zijn, want wij kunnen al zo gauw het goede van onszelf denken, en menen dat het goed met ons staat, of een hoop koesteren zonder grond, en dan bedriegen wij onszelf, en daarom is zelfonderzoek zo nodig.

Daar bad ook de dichter omin Ps. 139 en dat was toch een man die door God geleerd en bekeerd was.

Na dit bezoek, op weg naar huis, zei onze ambtsbroeder: „Wat is mij dat vanavond tegengevallen; dat had ik, gelet op hetgeen men mij van deze vrouw verteld heeft, niet verwacht. Dat nu onze woorden onder Gods zegen haar nuttig mogen zijn”.

J. van Heteren

ATTENTIE

KERKJEUGD EN JEUGDKERK

Op onze Generale Synode maakten wij kennis met het woord: Kerk-jeugd.

Onze Deputaten voor kontakt met de jeugdbonden zullen voortaan genoemd worden: Deputaten voor kontakt met onze Kerk-jeugd. Ik dacht, dat dit een goed woord genoemd kon worden. Het werd dan ook met algemene stemmen aanvaard.

Niet genoeg kan het ons voor ogen staan, dat ook de jeugd behoort bij de kerk! Dat heeft de HEERE zo gewild.

Daar wordt de laatste tijd nog wel eens getwist over het z.g.n. recht van de kinderdoop. Kinderen zouden niet gedoopt mogen worden omdat een kind zich niet uit kan spreken omtrent de keuze des geloofs. Eerst wanneer die keuze bewust gedaan kan worden, zou de doop pas mogen worden toegediend. Zo heeft de mens dat gesteld naar zijn menselijke overwegingen, en een schriftbewijs heeft men dan al spoedig gevonden.

Maar nu gaat het er niet om hoe de mens het stelt en hoe de mens het ziet, maar het gaat er om hoe de HEERE, de Jehova dit stelt, en hoe de HEERE dat ziet. En dan sluit Schrift en Belijdenis onze kinderen niet uit, maar wel in. In de diepste grond der zaak zijn het niet de ouders, zijn het niet de kinderen, die hier beslissen, maar de Heere heeft het zo beslist. Reeds tot Abraham sprak de HEERE: „En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten”. Hier beslist dus het eenzijdig werk en willen Gods! De HEERE wilde dat zo, en dan gaat het niet om ons denken, om ons willen, dan gaat het niet over de vraag of wij dat alles klaar kunnen krijgen met de verhouding geloof en sakrament. Dan gaat het ook niet over de vraag: mogen de ouders bij de doop beslissen over het (latere) willen van

Wel mannen, wat komen jullie hier nu doen? Ik weet niets te vertellen, u kon ons maar beter overslaan.

Dat was niet erg bemoedigend om zo ontvangen te worden voor het doen van huisbezoek, en dan denk je weleens, mede gezien je eigen gesteldheid: hoe komen wij hier vanavond op een zakelijk gesprek.

Deze mensen hadden wij nog nooit bezocht omdat wij meest in een andere wijk ons werk hadden, en daar wij van deze vrouw eens een goed gerucht hadden gehoord, was onze verwachting dat we vanavond maar veel te beluisteren en weinig te zeggen zouden hebben. Doch dat viel niet mee, 't ging al heel moeilijk om deze vrouw aan 't praten te krijgen. Nu is de één wel spoediger tot spreken te be-

het kind. Neen! hier beslist de Jehova! Hij alleen! De HEERE bepaalt Zijn houding tot het kind, nog voor het kind zijn houding kan bepalen tot Hem!

Hoe groot van betekenis kan dit worden voor onze opgroeiende jeugd. Welk een rijke gedachte voor onze jongens en meisjes bij het doen van de keuze des geloofs, te weten: de eerste keuze ging reeds van God uit! „Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn”. Gij komt niet de wereld, niet de zonde, niet de vorst der duisternis, maar gij komt Mij toe! Houden wij deze dingen voor ogen dan zullen wij de waarde verstaan van het woord: Kerk-jeugd.

Maar nu dat andere woord: Jeugd-kerk.

Reeds jaren terug kende men in de Hervormde kerk het woord: Jeugd-kerk. Ook sprak men wel van: Kinder-kerk. Onze kerken hebben zich steeds gedistancieerd van dat woord jeugd-kerk, kinder-kerk. Terecht werd er op gewezen, dat wij langs deze weg onze jeugd zouden gaan zien als een aparte groep, als een groep, die praktisch nog niet tot de kerk zou kunnen worden gerekend. Het woord kerk-jeugd zou dan worden losgelaten voor het woord jeugd-kerk.

Nu moet het ons tevens duidelijk zijn dat het woord jeugd-kerk inmiddels is ingeburgerd ook in andere kerken. Aparte jeugddiensten treft men heus niet alleen meer in de Hervormde kerken aan. Het woord is zelfs zó in de mode gekomen, dat men zich gaat afvragen: zijn er nu geen gewone diensten meer? Alles groepeerd zich vaak alleen om de jeugd. De ouderen moeten dan maar mee zien te komen in de liturgie, psalmgezing, Schrift-lezing, Woordverkondiging. Predikanten brengen speelgoed mee naar de kansel voor de kinderen, trachten met kleine olifantjes, waar de kinderen mee spelen, de teksten voor jongens en meisjes te verduidelijken. De kinderen mogen op zekere tijden, wat ook in één van onze kerken is voorgekomen, bloemetjes neerleggen onder de kansel, z.g.n. voor zieken en ouden van dagen, en zó gaat alles dan om de jeugd. Men tracht door dat alles de jeugd bij de kerk te houden, terwijl de jeugd in wezen al meer en meer van de kerken van de verkondiging van het Woord van God vervreemdt.

Daarom kiezen wij wel voor het woord: Kerk-jeugd, maar niet voor het woord: Jeugd-kerk. Al de gevaren, die hier liggen, moeten ons als Chr. Geref. Kerken dan wel tot voorzichtigheid manen.

Wij kennen reeds het woord: Jeugd-zondag; Jeugd-steunfonds en ook het woord Jeugd-ouderling werd door onze Gen. Synode gesteld. Wij kunnen daar veel goeds in vinden, en het is mijn bedoeling niet daar veel kwaad van te zeggen. Laat de kerk op een bepaalde zondag maar eens bepaald worden bij de gedachte, die er zit in het woord: Kerk-jeugd, gelijk ik dat zo pas heb aangetoond. Laten wij onze jonge mensen ook maar hartelijk bijstaan met onze gaven. Waarom niet? Als ze maar goed besteed worden, ten bate van het *wezenlijk heil* van onze jeugd. Laat één der ouderlingen zijn bijzondere aandacht maar eens bepalen bij het éne nodige, óók voor onze jeugd. Dat behoeft geen speciale ouderling te zijn, maar wel een ouderling, die zijn speciale aandacht geeft aan de jeugd, waarbij zijn andere taak in de gemeente niet behoeft te worden verzaakt. Wat wij wel in het oog moeten houden is, dat er voor onze kerk-jeugd maar één band is, die kan samenbinden, en dat is de band aan het Woord! Het Woord van God moet zijn kracht laten gelden ook op onze jeugd, en dan hebben wij al die buiten-nissigheden als: diakentje spelen (zo nu en dan eens kollekteren), ouderlingetje spelen (zo nu en dan eens het schriftgedeelte voorlezen op de kansel), dan hebben wij al deze dingen niet nodig, en ik geloof, dat de jeugd dit alles niet eens apprecieert. Vaak wordt er om gelachen, omdat de jeugd toch graag voor „vol” wil aangezien worden. Geen 50 pct. bij het kerkewerk betrokken te worden, maar

voor 100 pct. bij de prediking des Woords betrokken te worden.

Een bijzondere taak ligt hier voor de dienaar des Woords, maar ook voor de jeugd. Daar wordt vaak geklaagd door de jeugd over de kerk, maar moet de kerk ook niet vaak klagen over de jeugd? Op onze Synode werd opgemerkt, in dit verband, hoe weinig interesse er is bij de jeugd als het gaat over het Schrift-onderzoek, als het gaat over de kennis van onze kerkgeschiedenis, de geschiedenis van ons volk..... Daarom doet dat woord: Kerk-jeugd, een appél op de kerk, maar ook op onze jeugd. En dan moeten kerk en jeugd elkander leren vinden rondom het eeuwig blijvende Woord van God. Rondom dat Woord, dat antwoord geeft op de vele vragen van onze tijd, maar dat vooral antwoord geeft op de vragen van het hart. En dan blijft voor heel onze jeugd waar: „Het beginsel der wijsheid is de vreze des Heeren, allen die ze doen hebben goed verstand”.

Geen groter weldaad is er denkbaar voor de kerk, voor de ouders, voor onze jongens en meisjes, dan een jeugd te bezitten waarin de vreze des Heeren duidelijk tot openbaring komt. Zien wij dan onze roeping in het besef, dat onze jeugd is kerk-jeugd, jeugd, die het teken draagt van Gods genadebelofte: „Het zaad zal Hem dienen”.

M. Baan

De ware lijdzaamheid

Maar God wil dat wij op een andere manier geduldig zullen zijn, te weten dat wij bereid zullen zijn alles te verduren, wetende dat het goed en kwaad ons overkomt van de hand van God. Dat wij verdragen dat Hij ons kastijdt, niets anders vragen dan door Hem geleid te worden, afstand doende van al onze begeerten. En als ons dat verschrikkelijk toeschijnt, dat wij dan strijden tegen onze kwade begeerten, en dat wij die tegengaan op zulk een wijze dat Hij alleen Meester blijft. Want het is onmogelijk dat wij dit geduld zó ongedwongen en vrij hebben, tenzij wij aanleiding nemen om ons te vertroosten in God. En hoe zal dat zijn? Het is wel nodig dat wij weten dat Hij ons verderf niet zoekt, wanneer Hij ons slaat, maar veel meer dat Hij ons heil verzorgt. Want wie acht en oordeelt dat God tegen hem is, het is niet mogelijk dat die niet komt in een verslagenheid en angst, ja in een razernij; om zich als een wild dier aan te stellen, en zich tegen God te verheffen. Hebben wij God lief, wanneer wij denken dat Hij anders niet zoekt dan ons te verderven en ons te vernietigen? Nu, dan is een heel nodige zaak, dat wij er geheel van overtuigd zijn, dat wanneer God ons slaat, dat toch niet een teken is dat Hij ons haat, en ook niet dat Hij ons voor Zijn vijanden houdt, maar veeleer bezorgt Hij door dit middel ons heil. En hierin bestaat nu onze overwinning, gelijk de heilige Paulus zegt in de Romeinenbrief, hoofdstuk 8, vers 37, als wij deze liefde van God in Jezus Christus verstaan, dat wij er wel van overtuigd zijn dat God ons aangenomen heeft om Zijn kinderen te zijn. Want met dit beginsel zullen wij niet in verwarring geraken door tegenspoed. Waarom niet? Want nu God ons liefheeft zullen wij nooit beschaamd worden, en het is er zover vandaan dat onze tegenspoeden ons heil verminderen, dat ze voor ons zullen worden omgewend tot hulp, en God zal op zulk een wijze werkzaam zijn, dat ons heil door dit middel zal worden bevorderd. Ziende dan dat Job, die door God bemind werd, die een van de alleruitnemendsten was die er toen op de wereld waren, zó zwaar getroffen is, wetende dat God soms toelaat dat wij tegenspoeden te verduren krijgen, die heel hard en vreselijk zijn, Hij toch niet nalaat ons onder Zijn bescherming te houden. Hij houdt niet op ons te beminnen, en ons beminnende, ons te voorzien van wat voor ons goed en nuttig is.

Joh. Calvijn

Uit een preek over Job 1 : 13 t/m 19

Boekbespreking

Een kleine vluchteling door Dineke Daudey.
Uitgave van N.V. Uitgeverij „De Banier”, Vianen.

De kleine vluchteling, waarover het in dit boek van ongeveer 90 blz. gaat, is Remi, een Turkse jongen, die bij een aardbeving alleen overblijft. Hij komt eerst in een gezin, dat met verlies van twee kleine kinderen uit die aardbeving gered is. Na allerlei moeilijkheden komt Remi met het gezin, waarin hij is opgenomen, in Ankara. Door een ongeval onderweg moet hij wekenlang in een ziekenhuis verpleegd worden. Hij heeft een oom en tante in Canada wonen. Deze worden op de hoogte gesteld. Het einde is, dat Remi naar hen toegaat. Zijn pleegvader brengt hem weg. Zij gaan eerst met de trein naar Smyrna, dan met een boot over de oceaan naar een haven in Canada en komen tenslotte per vliegtuig op de plaats van bestemming, waar oom en tante met hun kinderen Remi en zijn pleegvader afhalen. Remi vindt in Canada een nieuw tehuis.

Het is een boek met goede gegevens. Wanneer deze wat meer waren uitgewerkt zou het boek aan waarde gewonnen hebben. Er had bij voorbeeld wat meer over de aardbeving en de gevolgen, over de zeereis en ook over de aankomst in Canada kunnen zijn vermeld. Ook over de vliegreis.

Dat neemt niet weg, dat het een goed leesbaar boek is geworden, dat jeugdigen met genoegen zullen lezen. Het is keurig uitgegeven, bevat enkele tekeningen en kost in geplastificeerde band f 4,95.

Tekko en de witte man door Alie Vogelaar- van Amersfoort.

Uitgave van N.V. Uitgeverij „De Banier”, Vianen.

Dit boek van ruim 100 blz. bevat een mooi zendingsverhaal, dat van het begin tot het einde de aandacht gevangen houdt. Het gaat over een jonge klerling in een dorp, waar de zending nog niet is doorgedrongen. Tekko, zo heet de jongen, heeft een klein zusje, dat erg ziek is en door de medicijnman van het dorp niet kan worden genezen. Tekko is er erg verdrietig onder. Hij neemt in stilte, zonder dat iemand het merkt, zijn zusje mee naar een klein zendingsziekenhuis, waar hij op de derde dag afgemat aankomt, juist op tijd voor zijn zusje en net even voordat zijn vader, die met andere dorpeelingen zijn spoor heeft gevolgd, ook het ziekenhuis bereikt. Het ziet er hachelijk uit voor de zendeling en zijn medewerkers, maar alles neemt een gunstige wending. Het kindje kan in het ziekenhuis blijven tot het beter is. De mannen gaan met Tekko naar hun dorp terug. Als het kleine zusje genezen is zal het worden gebracht. Er volgen dan heel wat moeilijkheden, die veroorzaakt worden door de medicijnman, die verbolgen is over deze gang van zaken en zich laat gelden. Er gebeurt nog veel, dat met zorg moet vervullen. Tekko neemt telkens weer een belangrijke plaats in het verhaal in. Tenslotte kan toch de zendeling veilig in het dorp aankomen met de kleine meid, die intussen weer beter is geworden. Dan kan de zendingsarbeid ook in dit dorp beginnen.

Het boek bevat enkele tekeningen, is uitgegeven in geplastificeerde band en kost f 5,50.

B.

Geef dit blad aan een

NIET-ABONNEE

win daarmee een

ABONNEE!

DE KINDERBIJBEL van dhr. Vreugdenhil

Deze is op vele prot.-chr. scholen en in vele positief reformatorische gezinnen in Nederland een begrip. Jong en oud grijpen regelmatig naar de boeiend geschreven bijbelgetrouwe Bijbelvertellingen van de bekwame schrijver dhr. J. Vreugdenhil.

Getracht wordt deze in bundel-afleveringen onder de Spaanse jeugd te brengen. Ouderen zullen er zeker ook gaarne naar grijpen. Met uw steun kan nog dit jaar de eerste bundel naar Spanje verzonden worden.

De vertaling voor de eerste bundel is ter hand genomen. Uw bijdrage hiervoor is gaarne welkom op

POSTREKENING 95200

t.n.v. PENNINGM. SPAANSE EVANGELISCHE ZENDING, OUDERKERK a.d. IJSSEL (Onder vermelding van „Bijbelvertellingen voor Spanje”). De „ZENDINGSBODE” informeert regelmatig nader. Wie zich hierop nu abonneert ontvangt alle nog in 1968 verschijnende nrs. gratis. Abonnementsprijs per 1 jan. 1969: f 4,- per half jaar, f 8,- per jaar.

STICHTING SPAANSE EVANG. ZENDING

Eerste Hogeweg 39 — ZEIST